

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu **P. J.**, bytom P., *zastúpeného JUDr. J., advokátom so sídlom v P.*, proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Prešove, Krajskému dopravnému inšpektorátu, Pionierska ul. č. 33, Prešov**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: KRP-DI-SK-068/2010 zo dňa 31. mája 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/73/2010-48 zo dňa 15.04.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/73/2010-48 zo dňa 15. apríla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. KRP-DI-SK-068/2010 zo dňa 31.5.2010, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Okresného inšpektorátu Okresného riaditeľstva a policajného zboru v Prešove zo dňa 25.3.2010 č. ORP-

NP-110/DI-3-210 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že pri posudzovaní spornej otázky, či správny orgán postupoval správne, ak neriešil priestupok v blokovom konaní podľa § 84 a nasl. ustanovení zákona o priestupkoch, ale v správnom konaní podľa § 67 citovaného zákona dospel k záveru, že zo zákonných ustanovení vyplýva, že za priestupok možno uložiť pokutu v blokovom konaní, len ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu zaplatiť. Obidve podmienky musia byť splnené súčasne. Na základe záverov súdu tieto zákonné podmienky v danom prípade splnené neboli. Ako vyplýva zo správy o výsledku objasňovania spísanej dňa 7.2.2010 žalobca si nebol vedomý spáchania priestupku, k veci sa odmietol vyjadriť a správu odmietol podpísať. To potvrdzujú zápisnice z výsluchu policajtov objasňujúcich priestupok M. K. a M. L. zo dňa 22.3.2010, v ktorých je uvedené, že žalobca po upovedomení o tom, akého priestupku sa dopustil, uviedol, „že sa žiadneho dopravného priestupku nedopustil, išiel normálne a nič platiť nebude“. Bolo mu navrhnuté, aby sa išiel osobne presvedčiť, že mu bola nameraná rýchlosť 91 km/hod., čo odmietol. Preto bola spracovaná správa o výsledku objasňovania priestupku, do ktorej sa odmietol vyjadriť a podpísať ju. Správny orgán preto postupoval v súlade so zákonom, ak priestupok prejednal v správnom konaní podľa § 67 a nasl. zákona o priestupkoch. Vzhľadom na uvedené sú nedôvodné námietky žalobcu, že postup správneho orgánu bol diskriminačný, v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy SR.

Naopak, krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného a nepochyboval o zisteniach a vyjadreniach policajtov objasňujúcich priestupok, ktorí okrem povinností, ktoré im vyplývajú zo zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore nemali žiaden pomer k veci, či k žalobcovi ako obvinenému z priestupku. Okrem toho v neprospech žalobcu pri posudzovaní jeho tvrdenia, že si bol vedomý spáchania priestupku, pokutu v blokovom konaní vo výške 300 Eur bol ochotný zaplatiť, iba nemal pri sebe finančnú hotovosť, vyznieva fakt, že v takomto prípade by policajtká objasňujúca priestupok okrem vystavenia bloku na pokutu na mieste nezaplatenú podľa § 85 ods. 3 zákona o priestupkoch, zadržala žalobcovi aj vodičské oprávnenie a vydala by mu potvrdenie o zadržení vodičského preukazu s povolením jazdiť na 15 dní. Okrem toho žalobcovi nič nebránilo v prípade, ak bol ochotný pokutu zaplatiť a mal za to, že vec bolo potrebné riešiť v blokovom konaní, uvedené uviesť v správe o objasňovaní priestupku.

Žalobca aj napriek skutočnosti, že bol o ústnom pojednávaní, konanom dňa 25.3.2010 po tom, čo predchádzajúce termíny 4.3.2010 a 18.3.2010 boli na jeho žiadosť zmenené, riadne a včas upovedomený, sa na pojednávanie nedostavil. Opätovne tým nevyužil svoje právo brániť sa a navrhovať dôkazy preukazujúce pravdivosť tvrdení ním uvádzaných.

Súd poukázal aj na to, že je bez právneho významu, či priestupok objasňoval jeden alebo dvaja policajti a vzhľadom na neuplatnenie procesných práv pri objasňovaní priestupku a následne v správnom konaní nemožno prihliadať ani na čestné prehlásenia V. P. a D. J. zo dňa 16.6.2010 a 17.6.2010. Ako nedôvodnú vyhodnotil súd aj námietku o uloženej sankcii - pokute vo výške 300 Eur a zákazu činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov.

Keďže priestupok, ktorého sa dopustil žalobca, nemohol byť a ani nebol riešený v blokovom konaní, správne postupoval správny orgán, ak v súlade s ustanovením § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch uložil žalobcovi pokutu vo výške 300 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov. Krajský súd poukázal aj na odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov, s ktorými sa stotožnil a uviedol, že odôvodnenia sú logické, nevychádzajú z medzí správnej úvahy a správne orgány v nich zrozumiteľným spôsobom vysvetlili uloženie sankcií.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom nepriznal ich náhradu.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Namietal, že na základe vykonaného dokazovania podľa jeho názoru dospel prvostupňový súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a na základe toho aj samotné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa jeho názoru mal byť priestupok prejednaný v blokovom konaní, žalobca bol ochotný pokutu zaplatiť, nemal však pri sebe dostatočnú finančnú hotovosť. Túto finančnú hotovosť nemali ani spolujazdci žalobcu, ktorí by mu inak peniaze požičali. Vzhľadom na prejavenu ohotu žalobcu pokutu zaplatiť bolo právne relevantné aplikovať poverenými osobami ust. § 85 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a vydať blok na pokutu na mieste nezaplatenú s poučením o spôsobe zaplatenia pokuty, o lehote jej zaplatenia a následkoch nezaplatenia. Je nepravdivé tvrdenie žalovaného, ktorý uvádza, že „obvinený v snahe sa vyhnúť zodpovednosti za spáchaný skutok tvrdil, že si nebol vedomý zodpovednosti za spáchaný skutok, resp. že obaja príslušníci, ktorí dokumentovali daný

dopravný priestupok vo svojich výpovediach potvrdili, že menovaný si nebol vedomý spáchania priestupku a zároveň potvrdili, že žalobca bol v čase zastavenia a kontroly sám. Podľa žalobcu tieto tvrdenia oboch príslušníkov PZ vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože daný dopravný priestupok dokumentoval iba jeden príslušník PZ, ktorý nezistoval počet osôb vo vozidle. Príslušník sám vystúpil z vozidla a prišiel k motorovému vozidlu žalobcu, oznámil žalobcovi, akého dopravného priestupku sa dopustil a potom mu uložil za tento priestupok blokovú pokutu vo výške 300 Eur. Žalobca, keďže nemal takú finančnú hotovosť pri sebe, oznámil príslušníkovi PZ, že sumu 300 Eur pri sebe nemá a preto pokutu na mieste nemôže zaplatiť. Príslušník PZ na to odišiel aj s dokladmi žalobcu do svojho vozidla, po chvíli sa zas vrátil, odovzdal žalobcovi doklady s vysvetlením, že bude riešený na dopravnom inšpektoráte. Je nepravdivé aj tvrdenie druhého príslušníka PZ, ktorý potvrdil, že menovaný si na mieste nebol vedomý spáchania priestupku, resp. že žalobca bol v čase zastavenia a kontroly vo vozidle sám, pretože z policajného motorového vozidla počas celej doby kontroly, t.j. od zastavenia vozidla až do ukončenia kontroly, okrem príslušníčky PZ nikto iný nevystúpil. Žalovaný uvádza, že po zastavení vozidla si vodič vyššie uvedeného vozidla P. J. nebol vedomý spáchania priestupku. Z uvedeného dôvodu bola s menovaným spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku, kde boli uvedené skutočnosti zaznamenané. P. J. bola následne daná možnosť vyjadriť sa do správy o výsledku objasňovania priestupku, čo menovaný nevyužil, do správy sa odmietol akokoľvek vyjadriť a túto odmietol podpísať. Z uvedeného vyplýva, že s menovaným nemohla byť spísaná žiadna správa, pokiaľ ním nie je žiadna správa aj podpísaná. Spísať správu môžu len osoby, ktoré ju podpíšu, resp. osoby, ktoré sú podpísané v právne relevantnom zastúpení. So žalobcom žiadna správa spísaná nebola a žalobca nevie, čo príslušník PZ počas doby, keď odišiel od žalobcu a sadol si do svojho motorového vozidla v tomto vozidle robil a aké správy si tam písal. Žalobca tvrdí, že si bol vedomý spáchania dopravného priestupku a zároveň bol ochotný zaplatiť blokovú pokutu, iba nemal pri sebe finančnú hotovosť. Konanie vzhľadom na uvedené okolnosti, a to najmä priznanie žalobcu, jeho ochota zaplatiť pokutu, ignorovanie tejto ochoty zo strany poverených osôb nevydaním bloku považuje žalobca zo strany príslušného správneho orgánu za diskriminačné. Žalobca poukázal na článok 12 ods. 2 Ústavy SR a ďalej na judikatúru Ústavného súdu SR, týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Podľa ústavného súdu je diskriminačný taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne zdôvodniť (II. ÚS 159/07, III. ÚS 328/05, IV. ÚS 88/07). Povinnosť súdu rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné

a presvedčivé dôvody pre tento odklon jednoznačne vyplýva aj z požiadaviek právnej teórie. Pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedensu alebo ustálenej judikatúry musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod, je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie.

Vzhľadom na uvedené žalobca namieta hodnotenie dôkazov zo strany prvostupňového súdu, následkom ktorého dospel prvostupňový súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Podľa žalobcu neobstojí tvrdenie prvostupňového súdu, že „v neprospech žalobcu svedčí aj to, že aj napriek skutočnosti, že bol na pojednávanie konané 25.3.2010 predvolaný, sa na pojednávanie nedostavil, čím opätovne nevyužil svoje právo brániť sa a navrhovať dôkazy preukazujúce pravdivosť tvrdení ním uvádzaných“. Žalovaný pochybil, keď nevykonal žiadne objektívne dôkazy na preukázanie skutočností, na ktoré v odvolaní poukazoval žalobca, a to, či pri kontrole vozidla bol vo vozidle sám, či mu bola uložená pokuta, či bol ochotný pokutu zaplatiť na mieste a pod. Takisto neobstojí tvrdenie žalovaného, ktorý nepochyboval o správnosti postupu a pravdivosti údajov uvedených príslušníkom PZ.

Súd prvého stupňa nevyhodnotil dôkazy, na ktoré v konaní poukazoval žalobca, ktoré mohli pre neho znamenať priaznivé rozhodnutie vo veci, vzhľadom na čestné prehlásenia spolujazdcov žalobcu, ktorí s ním v uvedený deň boli v motorovom vozidle, ďalej či sú pravdivé tvrdenia príslušníkov PZ, že boli obaja počas kontroly pri motorovom vozidle žalobcu, neprihliadol na rozporné tvrdenia žalovaného o tom, či bola žalobcovi na mieste uložená bloková pokuta, s ktorou nesúhlasil alebo mu v blokovom konaní nebola uložená žiadna pokuta, ďalej na skutočnosť, ktorú žalobca zistil až nahliadnutím do spisu na súde a to, že správa o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 7.2.2010 nie je celá písaná na mieste samom, ale bola písaná aj inde, niekde v kancelárii, čo je zrejmé z iného typu písma ako aj iného druhu pera, ďalej na námietku žalobcu, či je obvyklé, že pri objasňovaní priestupku pri kontrole motorového vozidla sa pri kontrolovanom vozidle nachádzajú, resp. či ho kontrolujú dvaja príslušníci PZ a či je možné, ak druhý príslušník PZ, ktorý z policajného auta nevystúpil, mohol vidieť, či bol žalobca vo vozidle pri kontrole sám alebo vo vozidle sedel niekto vzadu aj vzhľadom na vtedajšie počasie.

Tzv. opomenuté dôkazy, t.j. dôkazy, o ktorých v konaní nebolo súdom rozhodnuté, ako aj nevykonané dôkazy, ktoré súd pri postupe podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov

nevykonan, preto skoro vždy založia nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia, ale súčasne aj jeho protiústavnosť. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia je nedostatočné, nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku nedal žiadnu odpoveď na argumenty žalobcu, ktoré boli pre rozhodnutie kľúčové, ale prevzal iba odôvodnenie žalovaného. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril dňa 1.7.2011 žalovaný. Uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove. K námietkam žalobcu týkajúcim sa skutočnosti, či mu bola na mieste uložená bloková pokuta, s ktorou nesúhlasil, alebo mu nebola uložená žiadna bloková pokuta, žalovaný uviedol, že menovanému nebola právoplatne uložená žiadna sankcia, nakoľko nebola splnená zákonná podmienka blokového konania – ochota priestupcu zaplatiť pokutu. K tvrdeniu o tom, že so žalobcom nemohla byť spísaná žiadna správa, pokiaľ ním nie je žiadna správa podpísaná uviedol, že spracovanie správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky je zákonný prostriedok na zadokumentovanie konania priestupcu na mieste spáchania priestupku. To, že priestupca uvedený zápis odmietne podpísať neznamena, že správa o výsledku objasňovania priestupku bola spracovaná nezákonne.

K námietke, že žalobca si bol vedomý spáchania priestupku a bol ochotný zaplatiť blokovú pokutu, iba nemal pri sebe finančnú hotovosť uviedol, že žalobca sa na mieste zistenia a zdokumentovania priestupku ním spáchaného skutku odmietol akokoľvek vyjadriť, hoci už tu mohol podrobne uviesť svoje stanovisko, námietky alebo dôkazy, čo však neuviedol, uviedol ich až dodatočne po prvý krát v podanom odvolaní voči rozhodnutiu o priestupku. Takýto postup žalobcu v prípade, ak bol presvedčený, že príslušníci PZ postupovali nesprávne, resp. v rozpore so zákonom, alebo v jeho neprospech, považuje žalovaný za nepochopiteľný a málo pravdepodobný. Všetky ďalšie, resp. dodatočne uvádzané skutočnosti zo strany žalobcu vyznievajú účelovo, žalobca už bol v minulosti riešený za rôzne priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, aj v blokovom konaní, z čoho je zrejmé, že žalobca musel poznať a bol oboznámený s postupom polície pri riešení priestupku v blokovom konaní. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd svojim rozsudkom potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c OSP v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 OSP), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce (§ 246c v spojení s § 212 a nasl.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Z pripojeného spisového materiálu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odvolací súd zistil, že predmetom preskúmania je zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu, ktorým prvostupňový správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona o priestupkoch, lebo porušil § 16 ods. 4 zákona o cestnej premávke, čím závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky podľa § 137 ods. 2 písm. d/ zákona o cestnej premávke, a to tým, že dňa 7.2.2010 v čase o 12:45 hod. ako vodič motorového vozidla prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť jazdy v obci 50km/hod o 41 km/hod, čo bolo zistené cestovým radarovým rýchlomerom. Za tento priestupok mu bola uložená pokuta podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch vo výške 300 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov. Otázka, či žalobca porušil § 16 ods. 4 zákona o cestnej premávke, keď prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť v obci o 41 km/hod, v konaní pred súdom sporná nebola. Sporná bola otázka, či správne orgány postupovali správne, keď neriešili priestupok v blokovom konaní podľa § 84 a nasl., ale v správnom konaní podľa § 67 a nasl. citovaného zákona.

Podľa § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch, za priestupok možno uložiť pokutu v blokovom konaní, ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu zaplatiť (13 ods. 2).

Podľa § 85 ods. 3 zákona o priestupkoch, ak nemôže páchatel' priestupku zaplatiť pokutu na mieste, vydá sa mu blok na pokutu na mieste nezaplatenú s poučením o spôsobe zaplataenia pokuty, o lehote jej zaplataenia, následkoch nezaplataenia pokuty. Prevzatie tohto bloku páchatel' priestupku potvrdí.

Podľa § 67 ods. 2 zákona o priestupkoch, podkladom na začatie konania o priestupku je správa o výsledkoch objasňovania priestupku, oznámenie štátneho orgánu, obce,

organizácie alebo občanov o priestupku, poznatok z vlastnej činnosti správneho orgánu alebo postúpenie veci orgánom činným v trestnom konaní.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých vychádza správny orgán, sú zákonné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Posudzuje tiež, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Po oboznámení sa so spisovým materiálom Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prvostupňový súd sa správne zamerlal v konaní na riešenie podstatnej okolnosti, t.j. či správny orgán postupoval správne, ak neriešil priestupok v blokovanom konaní podľa § 84 a nasl. v ustanovení zákona o priestupkoch, ale v správnom konaní podľa § 67 a nasl. citovaného zákona.

Odvolačí súd vyhodnotil dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že nie je dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov podložených citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku v rozsudku.

Najvyšší súd SR sa v prejednávanom prípade stotožnil s názorom krajského súdu ako aj správnych orgánov, že priestupok nebolo možné riešiť v blokovanom konaní, nakoľko z ustanovenia § 84 ods. 1 ZP vyplýva, že o priestupku sa nevykonáva ústne pojednávanie, nevypočúvajú sa svedkovia, voči uloženiu pokuty sa nemožno odvolať. Uloženie pokuty v blokovanom konaní má povahu správneho rozhodnutia a vydaním bloku je právoplatné. Z toho vyplýva, že správny orgán konal zákonne a dodržal ustanovenia zákona, ktoré svedčia

v prospech práv páchatel'a priestupku, ktorý ak si nie je vedomý spáchania priestupku, má možnosť sa obhajovať a preukazovať, že svojim konaním nespáchal žiaden priestupok. Okolnosť, či je priestupok spoľahlivo zistený, je daná na posúdenie správneho orgánu, ktorý v rámci voľnej správnej úvahy posúdi, či sú dané podmienky na uskutočnenie blokového konania, t.j. či bol priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný blokovú pokutu zaplatiť. V danom prípade sa javí správna úvaha konajúceho správneho orgánu dostatočne podložená záverom, že žalobca si nebol vedomý spáchania priestupku, na základe čoho mu bola daná možnosť obhajovať svoje stanovisko v správnom konaní.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré namietal žalobca v žalobe proti rozhodnutiu správnych orgánov a tieto dostatočne odôvodnil. Žalobca žiadnym hodnoverným spôsobom nevysvetlil, prečo by v prípade pravdivosti jeho tvrdenia o ochote zaplatiť pokutu policajka objasňujúca priestupok nepostupovala logickým a štandardným spôsobom a nevystavila blokovú pokutu na mieste nezaplatenú a ďalej nezadržala žalobcovi aj vodičské oprávnenie. Žalobca, ktorého v danom prípade zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, neuviedol žiadne okolnosti, z ktorých by mohol vyplynúť záver o zaujatosti príslušníkov PZ, ktorí objasňovali priestupok.

Ďalšie námietky, ktoré v odvolaní žalobca uplatnil, sú pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov irelevantné.

To, že žalobca nepodpísal správu o objasňovaní priestupku neznamená, že ju správny orgán nemohol hodnotiť ako podklad pre svoje rozhodnutie, nakoľko táto správa predstavuje zákonný prostriedok na zadokumentovanie konania, ktoré sa hodnotí ako priestupok a to, že žalobca nevyužil svoje právo uviesť výhrady k postupu príslušníkov PZ svedčí iba v jeho neprospech.

Žiadne tvrdenia žalovaného o tom, či bola alebo nebola na mieste činu uložená bloková pokuta a o ďalšom postupe nie sú sporné. Sám žalobca neuvádza žiadne skutočnosti, na základe ktorých k tejto tvrdenej spornosti dospel a neuviedol ani žiadne dôkazy na podporu svojich záverov, že správa o výsledku objasňovania priestupku nebola spísaná na mieste spáchania priestupku. Navyše pokiaľ by bolo pravdivé jeho tvrdenie, že si bol vedomý

spáchania priestupku a bol ochotný zaplatiť na mieste blokovú pokutu, ale príslušníci PZ mu takúto možnosť nedali, mal možnosť namietať to priamo v správe o výsledku objasňovania priestupku alebo mohol bezodkladne podať sťažnosť na ich postup, a nie namietať túto skutočnosť až po tom, ako mu bol uložený okrem pokuty aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov.

Súd prvého stupňa prihliadol podľa názoru odvolacieho súdu na všetky relevantné námietky žalobcu proti rozhodnutiam správnych orgánov a tieto aj dostatočne odôvodnil, pričom platí zásada, že súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia reagovať na všetky žalobcom nastolené námietky, ale iba na tie, ktoré skutočne majú význam na posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia správnych orgánov.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovaný nemá na náhradu trov konania zákonný nárok.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. júna 2012

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková